

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 21. rožnika 1889.

List 25.

Nezvestoba zadene nezvestnika samega.

Ali si ti, Blaž? Odkod si jo primahal? dejal je kerčmar blizu italijanskega glavnega mesta, vstopivšemu znanemu možu.

„Iz Viterba. No, konečno sem vendar prodal vole,“ odgovori prišlec.

„Za koliko?“ vpraša naglo radovedno gostilničar.

„Za petsto lir.“

„No, tu se že spleča dober požirek.“

„Tega se tudi ne branim, kakor vidiš.“

Kmalu nato sta sedela gostilničar in gost pri samostni mizi v zaupljivem razgovoru. Izpraznovala sta s slamo opleteno steklenko „orvi-ješkoveca.“ Blaž je krepak kmet, nekoliko robatega obraza; pa z oči in obraza mu sije poštenost in zvestoserčnost. Dobra kupčija in dobro vino — to mu je razvezalo jezik in s serčnim veseljem je pripovedoval kerčmarju o svojih mnogoverstnih osnovah, kako bode porabil denar v zboljševanje svoje kmetije. Kerčmar mu pridno priterjuje in pomaga piti, ter ga pri tem natančno opazuje. Ne mara zdaj, če ne že prej, je tudi on v mislih spletal, kaj bo storil.

Konečno je bilo treba Blažu odriniti. Sicer bi bil rad še ostal, toda avemarijo je že odzvonilo in njemu je bilo treba še prehoditi kake dve uri ali več do doma.

„Tedaj z Bogom, oče Beppo!“ dejal je kerčmarju.

„Eh kaj! kozarec najboljšega ti bo noge podkuřil. Sej veš, kerčmar ne pusti z lepa koga s polno mošnjico denara iz hiše,“ meni gostilničar.

„Dobro; pa le hitro ga prinesi,“ reče Blaž.

Kerčmar gre po drugo steklenko. S polglasnim žvižgom pa pokliče svoja odrasla sinova. Pošepeta jima starec: „Blaž ima pri sebi 500 lir; skozi Macchio pojde; že vesta, kaj.“ Nato gre zadovoljno mermraje v sobo k svojemu gostu. Novo steklenico sta mnogo hitreje spraznila, kot prejšnjo. Kerčmar Blaža že ni mogel nikakor več priderževati, dasiravno mu je na vse svitke prigovarjal. Vzel je Blaž palico v roko in vesel jo mahne proti Macchii.

Čez kake pol ure je prišel do germičevja. Pijan ni bil — ker Italijan se ti ne upijani lahko, razun ako vina ne pozná — po Noetovo. Svoje osnove premišljujoč Blaž malo pazi na pot; sej je že tolikrat ondod hodil.

Kar neprevidoma ga zgrabita dva močna človeka in predno se je mogel braniti, ga veržeta na tla. Eden tolovajev ga stisne za vrat, drugi pa mu pretipa žepe in mavhice po vsi obleki. Toda zastonj. Denarja nikjer ni najti. Prekanjena v svoji nadi pretepata roparja Blaža, dokler je mogel gibati. Nato jo urno ulijeta.

Čez poldrugo uro koraka revež Blaž nazaj proti gostilnici, v kateri se je prej mudil. Do doma je imel še daleč; zato se je odločil — ves zdelan — za bližnjeje pribežališče. V gostilni je bilo vse tiho; vendar luč je še gorela. Začuden mu pride kerčmar naproti:

„Blaž, kaj te je prineslo nazaj? Ali si kaj pozabil? Oh, kakšen si!“

„Roparji so me napadli. Posvėti mi, da grem v posteljo; ves sem razbit.“

„Poverello (ubožec)! Ne bil bi te smel proč pustiti. Pa, da si vsaj živo kožo odnesel! Hvala Bogu za ta čudež.“

„Hvala Bogu, tudi denarce sem rešil! Bila sta še začetnika in nista mislila na klobuk.“

„Toliko bolje. Tako si vsaj precej srečno odšel nesreči. Ali nisi nobenega spoznal?“

„Počernila sta si bila obraze in nista spregovorila ne besedici. Nič ne sumim, kdo bi bila.“

Blaž se vleže v posteljo, toda nikakor ne more zaspati. Razbolevale so se mu proge vedno bolj in bolj. Bilo je že proti polnoči; ne more več tega dalje prenašati. Želel je dobiti olja, da bi si hladil skeleče rane. Vedel je, da se v pivni sobi nahaja olje, in vrata niso zaperta. Bil je namreč dobro znan v gostilnici. Vstane in se tiho splazi po stopnjicah, da bi ne zbudivši koga, dobil olje.

Kako pa je ostermel, ko je o tako pozni uri slišal v sobi govoriti. Kratki stavki, čudno šepetanje. Oče in sina v temi. Čuj!

„No, na vaju se mi je kaj zanesti! Podloge pri klobuku — pa ne preiskati, to sta mi tepca.“

„Ali oče, kdo bi zaupal Blažu toliko previdnost? Mislila sva, da ste ga že vi ob denar spravili, in da je nama treba le samo dolžnega pisma poiskati.“

„To je še dobro, da vaju ni spoznal; vernil se je nazaj...“

„Nazaj se je vernil? Tedaj oče, dajte da...“

„Se vé, da mi še enkrat vse skazita. Jaz se le samo nase zanesem.... Vidva pa pojdiva na vert in skopajta ta čas jamo; da vesta? V jedni uri mislim, bom vse opravil; potem ga bom skozi okno vergel in vidva ga zakopajta.“

Lahko si je misliti, kako je nastavljal ušesa Blaž pri teh besedah. Sedaj je še-le mu bilo vse jasno. Ker ni mogel uiti iz hiše, se je tiho nazaj splazil v spalnico.

Kaj vse se je motalo naslednjo uro v Blaževi duši! Imel je po deželni navadi v čevlju dolg nož. Roparja sta mu ga bila pozabila uzeti. Tega je stisnil v roko in se bos postavil k vratim, zvesto prisluševal. Derhtal je, kakor od mraza. Usmeriti se pa ne dam, branil se bom na vse kriplje! Tako si je mislil stojé pri vratih; strašne misli so mu rojile po glavi. „Kri, kri,“ je mermral. „strašna reč je to... o Madonna mia (o sveta Mati Božja), strašna reč! Ali ne morem ubežati? — ubežati... oh, ves pobit in razmesarjen... ali ne čuje kerčmar? Ali mi ne kopljeta že njegova sina groba doli na vertu?... Trije proti enemu. Čuj! prej bom vendar pogledal, ali me misli s sekuro, ali z bodalom umoriti... saj sem jaz mlajši... ali bode planil na posteljo, da bi me spečega usmertil! Čuj, čuj!“

Tiho pritapa kerčmar po stopnicah gori, odpre vrata — Blaž se še bolj v kot stisne. Temno je v sobi. — Beppo se upognjen splazi k postelji, da zabode Blaža..... Kar nasleduje nočemo popisovati. Nekoliko minut kasneje leži kerčmar mertev na tléh; usmertil ga je Blaž, ki je v smertnem strahu branil samega sebe.

Ko je zveršil to strahoto, se je zgrudil sam na tla. Toda merzli pot ga je kmalu zbudil k zavesti. Obleče se v kerčmarjevo obleko, merliča pa v svojo. „Grob je izkopan; tu je njegova žertev. Glejte, da zagrebete mertveca, predno se prične daniti,“ mermral je Blaž, z grozno mironostjo in premislikom. Nato je vergel truplo skozi okno na vert....

„Tako, onadva pokopujeta... zdaj pa le hitro! Pot je prosta.“ — —

Zjutraj pride četa orožnikov pred kerčmo.

„Kje je vaš oče?“ vprašajo.

„Ne veva. Eden njegovih prijateljev je bil zvečer napaden in oropan v Macchii. Priplazil se je do sem.... Oče ga je menda spremil, ko sva midva še spala.“

„No dobro, pomagali vama bodemo iskati očeta.“

In sedaj je nastopil prizor, ki je bil tako polen strahu in groze, da se ne dá popisati.

Sinova morata odkopavati novi grob... Solnce ravno posije v jamo in s strahom spoznata obličje svojega lastnega očeta..... Oni pa, ki sta mislila, da je mertev, stoji v tem trenutku pred njima, kakor maščevalni duh z unega sveta! „Misericordia! Misericordia! (Usmiljenje, usmiljenje!)“ zdihujeta tolovaja na tleh klečé.

Kar sem skušal tu povedati, je resnična dogodba, ki se je nedavno dogodila. Gotovo ne brez vzroka mislim, da moje pripovedovanje je le senca tega, kakor se je res godilo. Vendar pa kaže, kako strašno se maščuje roka Božja, kedar je polna mera hudobij. („Kathol. Sonntagsblatt, Stuttgart, 23. Sept. 1888.)

Veliko pregréh in hudobij se godí dandanes. Bog na tem svetu ne povračuje vselej tako očitno, kakor se je zgodilo v tem primérljeju; gorjé pa hudodelniku, zakaj zasluženemu maščevanju gotovo ne bo odšel! O grešnik delaj pokoro!

Meč izdirajo hudobni,

Klat priproste in nezmožne,

Lók napenjajo prezlobni

Streljat dobre in pobožne:

Meči njih pa z lastne roke

V serce jim se zasadili,

Sterli jim njih bodo loke,

Njih orožje polomili.

Boljše je imetje malo,
 Ki uživa ga pravični,
 Kot bogastvo silno zalo,
 Ki prisvoji ga krivični.
 Rama grešnika umira,
 Hudo strašno se maščuje,
 Zloba sama v grob se vdira:
 Bog pravične poterjuje.

(Ps. 36, 17—14.)

S—v.

Ali se da brezvercu še kaj pomagati?

Te dni sem čital v enem berlinskih listov, kakor nasleduje.

Karol F. je bil doveršil kmetijsko šolo, zveršil jo v napravi za take nauke na tujem. Njegov dom je ob mičnem Bodenskem jezeru, in nastopil je zdaj lepo posestvo svojih umerlih staršev. V pomoč mu je bila prav blaga sestra. Toda ta srečna devica ga je nekako begala v njegovih mislih; njena prijaznost mu ni bila prijetna, ni mogel do nje biti priljuden, kakor je bila ona do njega; celo njena bogoljubnost mu je bila zoperna.

Terdno versko, pobožno in blago odgojen in poln lepih čednosti je bil Karol zapustil dom in se podal na kmetijsko akademijo v šolo. Take naprave, ako so kaj vredne, morajo mlade ljudi na dom verniti ne le v naukih za dom izurjene, ampak tudi v poštem življenji vterjene; potlej še le so zmožni delati koristno za gospodarstvo in za družbinstvo. Tega naj ne pozabijo tudi slovenske vinarske, kmetijske, obertne šole in enake naprave, in ne manj druge šole po mestih, terjih ali kjerkoli so napravljene.

Toda Karol F. — kakošen se je bil vernil iz kmetijske šole domú k Bodenskem jezeru? Brezvéren, napuhnen, spačen, nezadovoljen sam seboj in s svetom. Kdor pa je vero zgubil, ako ga divjá prevzetnost ni še popolnoma topega storila, njegovo življenje je ostrupeno, ni zmožen za bistré misli in ne za tečno delo; taki človek je nesrečen. To je bilo pri Karolu in od tod je izviralo, da je bil otožen, pobit nezadovoljen. Nekega večera se ga je bila še posebno lotila taka mračnost. Hudi dvomi so ga terpinčili. Hiša mu je bila prazna, ker zraven notranje borbe tudi nikjer ni videl matere, od nikoder ne priti očeta. Misliti začne — kje sta, se li nahajata še v drugem življenji, ali kako je to? Ali mar res ni več življenja po smerti? So li res prazne misli na Boga, vero, višji namen človekov, kakor so mi govorili neki tovarši in ljudje, ko sem bil na tujem? Sicer tudi teh nisem mogel iz serca spoštovati... Tako je sam seboj mermral in gledal po obširnem mičnem jezeru, na katero je opanljivo sijalo zahajoče solnce. Otožen vzdihne Karol in se hoče verniti v sobo, ali ta trenutek stopi sestra iz sobe pred-nj in zakliče: „Karol, to ti bo jutri prelepo vreme za procesijo, ti moraš tudi iti!“

„Procesija?“ odgovori vñemarno, — kam nekje? Jaz šel? Ta je bosa.“

„Le notri pojdi k večerji,“ mu odgovori sestra, „te bom opomnila, kolikrat si šel z ranjco materjo

ko deček k majnikovi procesiji, kako sva se tega veselila, in zakaj da vsako leto gre ta procesija.“ S temi besedami ga je spravila v sobo, kjer je miza bila pogernjena.

Ko je videla, da brat ni pri dobri volji k pogovoru, vstane, gre po knjigo in pravi: „No, poslušaj, od kod je začetek jutrišnje procesije.“ Potem bere: „Vsako leto 1. majnika je procesija k prijazni Lorentanski cerkvi pri Konstancu (Kostnic). Ta stara navada se je pričela tako-le: L. 1633 so Švedi terdo oblegali mesto Kostnic od 7. sept. do 5. okt. in hotli so ga zmagati, da bi ga plenili in zaharali. Takrat so meščani naredili slovesno obljubo, da bojo prečastitljivi nebeški Kraljici na čast zidali cerkvo in jo oskerbovali, ako bodo srečno rešeni sovražnika. Kmaló potem so iz mesta hrabro napadli sovražnika in premagali divje druhalí tik ob švicarski meji, ravno tam, kjer zdaj stojé velike kamnje plošče, ki so zbrane in zložene v spomin te slavne zmage. Tako so delali naši očetje, ko so bili v veliki sili, tako so klicali k Bogu in njegovim prijateljem, svetnikom, to je: molili so; in nikoli jih molitev ni pustila brez uslišanja.“ Tako se je končalo branje.

Sestra zaprè knjigo in reče: „Ako ti tudi ne greš, mene ne odverne nobena stvar, da bi se procesije ne vdeležila.“

„Tvoja volja, tvoj svèt,“ odverne Karol hladnokervno; vošči sestri lahko noč in se umakne v svojo spalnico. Ni pa šel k počitku, ostal je dolgo časa pri oknu in gledal po jezeru, katero je mesec obseval z otožno mičnostjo. Toda zaspanca ni bilo ta večer, temveč resno premišluje vse, kar se je z njim godilo, kam je nesrečni zabredel. Spominja se ta večer, kako ljubeznjivo lepe so bile njegove perve leta, kako je šla po vodi lepa njegova čednost, kako bi serce pokalo njegovi tako dobri materi, ako bi bila zdaj še živa in bi videla, kako je zapeljan njen sin, kako je revež med tujo tovaršijo zašel v nevéro in vse to, kar so nasledki trinoškega brezvérstva. Še huje ga je v serce speklo, ko se je spomnil, koliko srečniša memo njega pa je njegova nedolžna sestra.

Vedno britkejše mu je prihajalo, zdelo se mu je, kakor bi bilo sredi žerjavice njegovo ubogo serce. Ni se mu dalo drugač, kakor želeti: „O, da bi mogel narediti tako, kakor je bilo takrat!“ —

Bila je ura dvanajst — polnoči tam na stoljnici. Zdaj se Karol odmakne od okna in reče sam sebi: „No dobro, poskusil bom tudi jaz, če pomaga vsim, kateri so nesrečni, jutri bom zopet molil.“ In kakor bi se hotel že zdaj na to pripraviti, začne moliti „Salve Regina“ (Češčena si Kraljica), katero je znal še z otročjih lét.

Takrat mu je bilo pri sercu, kakor bolniku, kadar se huda oteklina na vse zadnje odprè. Zjutraj zgodaj vstane. Sestra je bila že odšla v Kostnic k procesiji. Karol gre od doma, pa ne proti mestu, ampak po samotni poti čez polje. Prelepo je bilo jutro. Kupeli so v nebo švicarski in predarlski snežniki, in od Meersburga sem naproti so doneli zvonovi starega Konstanca. S ceste gori pa so se razlegale svete pesmi in tisučeglasne molitve; že prihaja procesija. Naprej se sveti Križ, in zraven rudeča cerkvena bandera. Sredi procesije stopa mašnik s svetinjo sv. Križa, ki pobožno blagoslavlja obširna polja na vse strani.

Ze se je zavila procesija v homec kviško, kamor je bil ravno dospel Karol, in sreberno-doneči zvončki loretske cerkvice so procesijo pozdravljali z veselimi glasovi. Karol stopi v svetišče, ktero se je že napolnovalo z ljudmi. Malo minut pozneje dospel obhod; toda premajhna je kapela, da bi vse obsegala, zato je bilo pripravljeno za pridigo pod milim nebom. Silna množica ljudstva se je bila že zbrala zunaj, kakor svoje dni pri „pridigi na gori.“ Pod mogočnim drevjem je bila množica zbrana. Mašnik se prikaže na leci in priprosto, priserčno in živo jame opominjati ljudi, kako naj bodo zvesti veri svojih očetov, naj na Bogu zaupajo, véрно molijo in svojo vero v življenji skazujejo. Bilo je kakor bi Bog sam govoril iz mašnika, tako blago in vendar tako resno, tako jasno in detinsko, in vendar tako globoko — prepričavno je govoril mašnik. Marsiktero oko se je s solzami zalilo, marsiktero serce se je vzdignilo iz vnémarnosti in mlačnosti ter iz posvetega poželenja, k Bogu in boljšim sklepom. Med takimi je bil tudi Karol.

Pridigar dokončá in ljudstvo se na opomin govnikov sklone k molitvi na kolena; tudi Karol je bil med temi — pervikrat zopet čez dolgo — dolgo časa. Molil je iz cele duše, z vso priserčnostjo in svitile solze so mu lile po licih. Bilo je tri dni pozneje; Karol poboljšán, poživljen z novo ljubeznijo do Marije, spravljen z Bogom v zakramentu sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, je s svojo dobro sestro šel molit na grob ljubih staršev.

Od tistega časa o vsaki priliki ponavlja besedi „Salve Regina“ (Češčena si Kraljica)! In sladko tolažbo, ktero je s tim pridobil za svojo dušo, bi rad tudi drugim naklonil, — v ta namen je to razglasil.

Mi pa želimo, da bi to tudi marsikterim Slovencem teknilo v korist; zato smo posneli to novo dogodbo iz „Maerk. Kirchenblatt-a“ letošnjega leta, bistveno tako, kakor nam je prinesel popis iz Berolina 25. majnika in 1. jun. t. l.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Nekoliko o odpadu od sv. vere.) „Slovenec“ preteklo soboto po pravici graja neko žuganje na Vipavskem, češ, da hoče neka občina prestopiti k tako imenovani „pravoslavni cerkvi“, ako bi imela kaj pridajati k popravi zvonika v Št. Vidu, in graja tudi „Sl. Narod“, ki se hoče imenovati katolišk list in se prederzuje tudi druge v katoličanstvu podučevati, pa je taka žuganja od strasti zaslepljenega ljudstva brez kake opazke in meržnje ostentativno z debelimi čerkami sprejel v svoje predale.

Pač gotovo je, da zadevno ubogo ljudstvo ne vé ali saj ne premisli, kaj se to pravi od sv. vere odpasti in h krivovernemu razkolstvu prestopiti, ali kakor se prikrito piše: „k pravoslavnemu veroizpovedanju pristopiti.“ Kaj tedaj se to pravi?

„K pravoslavnemu veroizpovedanju pristopiti“ se pravi:

1. Odpovedati se svojemu očetu rimskemu pa-pežu in sprejeti kacega razkolnega popa za duhovnega očeta; pravi se:

2. Odpovedati se svoji materi katoliški Cerkvi in sprejeti za mačeho odpadno gerško cerkev. Pravi se:

Odpovedati se nebesom in si pogubljenje izvoliti, ne le za-se, ampak za vse svoje mlajše, potomce in otroke, dokler bi se občina zopet ne povernila v katoliško Cerkev, ktero so njeni predniki izdali in zapustili, in to zarad nekoliko kamenja in malte, kar bi bili morali dati k zidanju cerkvenega stolpa itd. Sodba bo še toliko ostrejša za take, ki so bili rojeni in odrejeni v pravi veri in so potem odpadli.

Da bi bila občina bistrjih Vipavcev v Podragi tako nespremišljena, kdo bo to verjel? Na Ruskem so katoliške zedinjence silili pristopiti k razkolstvu, in kaj so verniki storili? Pred svojo katoliško cerkvijo so se na tla vergli in rajši so terpeli, da so jim rusovski konjki glave s podkovmi kvečili, kakor pa da bi se dali zapeljati k gnjusnemu odpadu! Ravno une dni je Danica povedala, kako so bili celo šolski otroci stanovitni v veri in niso hotli iti v razkolno cerkev, tisto, ki jo pogosto naznanjajo z imenom „pravoslavno veroizpovedanje.“ Veliko duhovnov in drugih vernikov je postalo marternikov, je raji kri in življenje dalo, kakor da bi zavergli naj večo dobroto, sv. vero. Nič vredni prostomišljaki lahko govore o prestopu k razkolstvu, ker djansko so že odpadli in nič več vere nimajo, njim je vse eno ruska, turška ali dhomejska vera, ker nobene nimajo! Katoličani pa ne tako! V martirologiju imamo popisanih vsak dan skoz leto množice značajnih mož, mladenčev, žen in devic, celo malih otrok, ki so raji dali glavo in življenje, kakor da bi bili vero zatajili. Nepošteno in ostudno je v pest se smejati, ako zapeljana srenja žuga, da hoče Boga, vero in svojo dušo izdati, če se njena volja ne bo spolnila v malenkostni reči, ki v primeri z vero še počenega groša ni vredna. Je-li to možko, značajno, kerščansko?! Bodite tedaj previdni, katoliški Podražani, in ne dajte se podpihovati in motiti; sv. vere in zveličanja ni na prodaj staviti.

Slovenska dežela je čisto katoliška. Kar je judov ali protestantov, so tujci, in peščica nezedinjenih gerkov je prav za prav hervaška po rodu; zdaj pa bi hotli sovražniki kaliti to lepo edinost! Bog nas vari še te nesreče!

Čertice o božji poti „Marije pomagaj“ na Brezjah in o zidanji ondotne nove cerkve. (Konec.) Nedvomno je tedaj, da so Brezje svet, milostni kraj, kjer dela roka Božja čuda, dušna in telesna, nad onimi, ki se verno in zaupno tu sem zatekajo k naši Srednici in Pomočnici, Mariji preblaženi Devici. Kakor v Lurdu na Francoskem, misijonari tudi tukaj Ona, Kraljica apostolov, spreobrača grešnike, ozdravlja bolnike, pomaga vsim iz dušnih in telesnih težav. Skrajni čas je, da se toliki Dobrotnici naši postavi dostojen spomenik hvaležnosti za vse prihodnje čase, da se okraši, kolikor moč, ter slovesno krona Njena čudodelna podoba, da se ji zida ne le prostorno, temveč tudi vzorno svetišče z ozirom na bodoči samostan, ki je tu, ako le kje, v resnici neogibno potreben in silne važnosti za vse Gorenjsko in za vse slovenske pokrajine.

Slišal sem, kako radostno je bilo sprejeto nanznani, da se zidanje nove cerkve prične še letos

in sicer po načertu slavne romarske cerkve v Lurdu.*) Kaj boljšega, menim, bi se pač ne moglo ukreniti za Brežko božjo pot, kakor če se to kolikor mogoče popolno vresniči. Prihodnjost njena bila bi s tem zagotovljena, ker to bi bilo res kaj vzornega in za Brezje kakor nalašč primerno, bodisi po velikosti, bodisi po notranji razdelitvi in zunanji krasoti. Ni se bati prevelikih stroškov. Saj bi se dohodki vsaj podvojili, ako ne še bolj pomnožili. Bila bi pa tudi zidava v tem slogu mnogo ceneja in terdneja, kakor so se večji in skušeni strokovnjaki jasno izrekli. Naj imenujem le nekatere veljake (avtoritete), s katerimi sem imel čast lani in letos občevati. Pervak med slovenskimi cerkvenimi stavbarji, r. J. Vurnik v Radoljici, je rekel: Če kje, spodobi se na Brezjah postaviti cerkev, ki bi bila vzor, biser cerkvenostavbarske umetnije, v čistem slogu, gotiškem ali romanskem. In v to sverho naročil si je bil že pred leti natančno podobo Lurdske cerkve. Renaisanskemu slogu v tem slučaju protivil se je odločno. Po tem načertu, je rekel, stala bi premnogo, ako bi hoteli kaj spodobnega napraviti, in še premala bi bila. Vsaj stranske kapele, je djal, morale bi biti globočje in širje, da bo mogoče zraven spodobnega oltarja v vsako spovednico postaviti, in zvonik bi nikakor ne smel biti tje od zadi potisnjen, od kodar bi se mu samo klobuk videl na glavna dohodna pota. Stavi naj se na vsaki način od spredaj in sicer s potrebno lopo.***) Če že renesanski slog obvelja, naj se dela v izpeljavi kakor je primeroma zvonik Draždanske dvorne cerkve v svoji versti. Drag bi bil res, a spodnji del odvernili bi fasado, zgornji pa bi tudi ne bil dražji, kakor če se po sedanjem načertu stavi za-se zunaj fasade. Tudi okna mu niso bila všeč, in le dvojna vrata za izhod dozdevalo se mu je premalo za romarsko cerkev. V dokaz, da ni osamljen v svojem mnenju, predložil je bil kopije sedanjega ren. načerta Sekavskemu benediktincu, p. P. Campani-u, stavbarskemu mojstru in še dr. Jos. Dekertu, župniku v Weinhaus-u, ki ravno ta čas stavi novo cerkev sv. Jožefu nekako po Lurdski. Oba sta ga poterčila v njegovih mislih s svojimi. Pervi mu je bil odpisal: Was die einheitliche Durchführung des Planes betrifft, so ist derselbe im Grossen und Ganzen befriedigend. Bezüglich der äusseren Gliederung und Dekoration bemerke ich, dass dieselbe für Ihre Verhältnisse wohl zu kostspielig sein dürfte, wenn dauerhaftes Material verwendet würde. Auch hat das Ganze etwas Kaltes an sich. Ako bi se pa delalo iz malte, trebalo bode, pravi dalje, leto za letom popravljati, kar mnogo stane, pa malo izda. G. dr. J. Deckert-ov odgovor glasi: Der mir in den Grundzügen vorliegende Plan der projectirten Kirche scheint mir weder schön noch praktisch zu sein. Wenn man aber die Situation nicht kennt, kann man doch kein bestimmtes Urtheil fällen. Gotiški ali pa romanski slog bi on prej svetoval, ako so pomočki, ali se jih je nadjati.

Kar g. Vurnikove nazore še posebej priporoča, je tudi to, da se res gledé na vse odnašaje dá Lurdska cerkev za Brezje prav natančno posneti. Le počezna ladija bi se saj toliko podaljšala, da bi bilo krog in krog milostne kapele blizo dva metra

prostora. Nasprotni konec te ladije porabil bi se za zakristije in zgornji del za oratorij, na katerega bi se prislonila duhovska hiša, oziroma samostan. Venec peternih kapelic v sprednjem delu služil bi tudi pri nas, kakor v Lurdu, posamnim bratovščinam, ki bi se s časom ondi vstanovile ter vodile morda za vse Gorenjsko ob enem. Skušnja učf, kako nevspešno je to delovanje za posamne male župnije. Lopa bi se začasno delala morda le pod zvonikom — se vé, da spredaj — na stranéh dostaviti se more pozneje, ako bode potreba. To so storili tudi pri cerkvi sv. Jožefa na Dunaju.

Opomnim naj le še na samostan in redovni vstav, ki naj se tu prej ko prej vstanovi. Le tako bode mogoče 1. toliko najetih ss. maš redno opravljati; 2. romarjem vstrezati z deljenjem ss. zakramentov in s slovesno službo Božjo. 3. Spovedniki naj bi tu imeli vse misijske fakultete za posebne slučaje in pooblastila za blagoslovila in razne bratovščine. 4. Morebiti bi bilo prav tu najprej mogoče kerščanskim detoljubom napraviti vstav presv. Jezusovega Serca za kerščansko izgojo ljudski šoli odrasle mladine. S tem bi se Gorenjska vsaj nekoliko odškodovala za zgubljene srednje šole v Kranju.

Take misli me obhajajo že dolgo pri spominu na božjo pot „Marija-pomagaj“ na Brezjah. Vest me je priganjala priobčiti jih preč. božjepotnemu oskerbništvu v blagovoljen prevdarek in p. n. občinstvu v priporočbo. J.

Opomba 1. Troške za novi načert po Lurdski cerkvi (takega ima letošnji „Graški Kirchen-Schmuck“) prevzame neki dobrotnik. Tako tudi one gledé poprave že renesansko izdelanega gradiva. Ti stroški povernjeni bodo kmalo deseterno; tako jamči neki skušen strokovnjak.

Op. 2. Za samostan je svet že na ponudbo po nizki ceni. Eden daruje 30.000 opeke zastonj. Drugi če napraviti vstanovo s 1000 gld. za eno obletnico; 2 osebi ste obljubile po 100 gld., druga da morda 1000 gld., ali še več i. t. d.

Opomba Vredništva. Mi smo sprejeli spis po večem ves, čegar opombe utegnejo še mnogo koristiti, akoravno se sploh ostane pri načertu, kakor je boje že odločeno. Tako tudi v prihodnje ne bo škodvalo, ako strokovnjaki na to in ono opomnijo, da bode delo, kar je mogoče, na vse strani vstrezalo.

Škofja Loka. Prelepe in ginljive slovesnosti so bile v ondotnem uršulinskem samostanu 16. in 17. tega mesca. Obhajali so namreč 25letnico, odkar je prečast. gosp. Matija Jeriha, kn. šk. duhovni svétnik itd. postal spovednik v ondotnem uršul. samostanu. V nedeljo je bila slovesna sv. maša z azistenco, pri kateri je pridigal čast. g. lazarist Karol Heidrih; v ponedeljek pa je preblagemu g. jubilaru na čast bila prelepa in silno ginljiva predstava notranjih šolskih učenk z živimi podobami in z igro: Sv. Klara, pri čimur so gospodičinje razodevale nepričakovano izurjenost in veliko izobraženost, gospé uršularice pa posebno spretnost in blago gorečnost v odgoji ženske mladine. Vsa čast gre čast. gospej rednici M. Benedikti plem. Renaldy in tovaršicam, Naj bi posvetni gospodje in gospé večkrat videli enake predstave, pri nas n. pr. v Ljubljanskem ali Loškem samostanu, ali v družih vstavih, pač bi se

*) Tako se je med ljudmi govorilo.

***) Še bolje bi se vstrezalo z dvema zvonikoma.

prepričali, kako koristno je hčere dajati v duhovske vstave v šolo, ali sploh jim take učilnice izročiti. Pričujočih je bilo več č. gospodov, milgsp. prošt dr. Leon Klofutar, pn. g. dekan M. Kožuh in drugi, ki so bili tudi blagodarno pogostovani v velikem parlatoriju. Pri lepi zdravici je milgsp. prošt povdarjal blago hvaležnost, katero gospé redovnice s to slovesnostjo skazujejo svojemu preč. gospodu spovedniku in pa veliko vrednost odgoje v prid mladine. Bog ohrani še mnogo let prečast. gosp. očeta M. Jeriha in častito prednico M. Benedikto, ktera oba sta tudi od svetnega zvišenega mesta poslavljena z zlato krono za zasluge.

Iz Radoljice 11. junija 1889. (Naprava in blagoslovljenje novih orgelj.) Pred nekoliko dnevi objavil je „Slovenec“ iz večše roke popis dispozicije naših novih orgelj ter temu pridjal tudi jako pohvalno kritiko posameznih spremenov in skupnega dela. Akoravno je že samo ime mojstra izdelovatelja, kteri — kakor je znano — ne sluje le v domači deželi kot znan v svoji stroki, ampak tudi zunaj mej naše ožje domovine kot izdelovalec posebno solidnih orgljarskih del. Vsled tega, rekli bi, je dovoljno poročstvo za trdnost in zanesljivost tudi naših novo postavljenih orgelj; vendar nas močno veseli, da se ravno gledé gosp. Goršičevega dela v naši farni cerkvi tudi najvgođnejša sodba ljudstva tako soglasno strinja. Nekaterim strokovnjakom, kakor post. preč. P. Hugolinu Sattnerju, se spremeni: Viola di Gamba, dvojna flavta in salicional, zdijo skoraj premogočno doneči, kar se pa, se ve da, potem pri napolnjeni cerkvi vse primérno zravna. Zopet drugi gospod, zvedenec v orgljanji, izrazil se je te dni, da mu umetna ta zveršba po vsem zadostuje, ter da je vsa mehanika jako solidna, pa ravno tako lahko rabljiva. Odstopivšemu župniku gospodu č. g. Bononi-ju služi to v prijetno zadostilo za vse skerbi, s katerimi je prenavljal in gotiki primérno zališal Radoljiško farno cerkev v 21 letih tukajšnjega svojega pastirovanja. (Gosp. Bononi preselil se je namreč med tem že v Kranj, zaslužen pokoj vživat.) S tem delom je krona postavljena vsemu olepšavanju, in brez pretirave smemo terditi, da je naša farna cerkev ena najlepših na Kranjskem.

Ker se pri nas vsako leto 6. ned. po veliki noči obhaja slovesnost sv. kervi, predstavili smo letos ravno na to nedeljo tudi cerkveno blagoslovljenje novih orgelj. To slovesno opravilo blagovolili so prevzeti Njih milost, visoko častiti gospod stoljni prošt dr. Klofutar sami, ker so kot stoljni prošt tudi ob enem predstojnik Radoljiške fare. In da je bila to prava misel, spoznal si lahko iz tega, ker je pričujoče verno ljudstvo ves obred sv. opravila od blagoslova novih orgelj do konca pontifikalne sv. maše s spodbudno pazljivostjo spremljevalo. Za azistenco so mil. gosp. prošt pripeljali seboj 4 gg. bogoslovce ter povabili k slovesnosti še nektere gg. duhovne tovariše iz okolice, kterim je bilo mogoče iti od doma. Kakor sploh pri cerkvenih opravilih veličastna azistenca mnogo služi v povzdigo sv. opravila samega ter v spodbudo k pobožnosti pri vernem ljudstvu, tako moramo posebej to povdarjati, da se je godilo pri opisavani slovesnosti. Že 150 psalm: „Laudate Dominum in sanctis ejus“ se je pel čveteroglasno silno lepo. Posebno lep je bil cerkveni govor, tej priliki primeren, kterega so govorili premil. g. prošt sami. Ker so

govor ljudje in pričujoča duhovščina z veliko pazljivostjo poslušali, ne morem si kaj, da bi ne posnel vsaj glavnih točk iz njega.

Mil. gosp. govornik so v vvodu omenili, da se ta dan v tej cerkvi objala dvojna slovesnost: češčenje presvete kervi in blagoslov novih orgelj, potem so razložili, da orglje v cerkvi imajo dvojni namen: Bogu čast dajati, verne pa zbujati in vnehati za čast in poveličevanje Božje. Naznanili so nato da hočejo govoriti: zakaj moramo vneti biti za čast in poveličanje Božje, — in kdaj in kako pokaže človek, da je vnet za čast in poveličevanje Božje. —

1. Vneti moramo biti za čast in poveličanje Božje, ker je naš poslednji cilj in konec gotovo le čast in poveličanje Božje. To nam je jasno, ako pomislimo, kdo je Bog, in kdo smo mi. Ker je Bog neskončna dobrota in lepota, začetnik, vir vsega dobrega; torej svojih stvari, tedaj tudi nas ni mogel v drugi namen stvariti, kakor k svoji časti. „K svoji časti sem vsega vstvaril in naredil,“ govori Bog sam po preroku Izaiju. Akoravno ima Bog sam v sebi neizmerno zveličanje, — vendar hoče od nas češčen biti, zato da bi nam še večji milosti dal in nas vdeležil Svojega zveličanja. — Da bi ljudje spoznali Božjo imenitnost in veličastvo in ga spodobno častili, jim je Bog v stvarjenih rečéh takorekoč podelil bukve, v katerih morejo gledati njegovo imenitnost in veličastvo. Zatorej kralj David ves vnet za čast in poveličanje božje kliče v svojih pesmih vsem stvarém: „Hvalite Gospoda — Boga!“ — In če nezumne stvari Boga vedno hvalijo in mu čast dajejo; ali ne bomo mi, ki imamo pamet, vneti za božjo čast? Le pomislimo, kdo smo mi — da smo stvari Božje in da smo neštevilnih dobrot od Boga prejeli — in če to premislimo, ali ne bome vneti za čast in poveličanje Božje! Vaše nove orglje bodo s svojim soglasnim petjem Bogu čast dajale, — bodo pa tudi vam klicale: Bodite vneti za čast in za poveličanje Božje!

2. Toda ni že zadosti, da je človek le vnet za čast in poveličanje Božje; tudi v dejanji mora to kazati. To pa kaže ako veruje v Jezusa Kristusa, kakor to Kristus sam uči; kajti kdor ne časti njega kdor v njega, Sinu Božjega in Odrešenika sveta ne veruje, tudi ne časti Očeta nebeškega, ki je njega poslal. — Če tedaj človek v Kristusa veruje, pokaže v dejanji, da je vnet za čast in poveličanje Božje. Toda to ni zadosti. Ako ima človek trdno in resnično vero v J. K., bo to tudi v dejanji skazoval; to pa pokaže, ako živi za Boga, za Kristusa. Za Kristusa pa tisti živi, kdor si prizadeva, Kristusu se vpodobiti, njemu podoben biti v mislih, v željah, v besedah, v volji in dejanji. Kristus pa, kakor uči sv. Pavel, je bil Bogu, nebeškemu Očetu pokoren do smerti na križu. Ako hočemo za Kristusa živeti in njemu podobni biti, moramo Bogu v vsem pokorni biti; pokažemo v dejanji, da živimo za Božjo in Kristusovo čast, s tem pa tudi pokažemo svojo ljubezen do Boga in do Kristusa. — Presveta kri Kristusova nam pričuje od neskončne ljubezni njegove do nas, nas pa tudi opominja, ljubiti Kristusa, njemu v hvaležnosti darovati svojo voljo, svojo ljubezen, pokorščino mertvenje svojih željá in svojih počutkov. Ako bomo tako delali, bomo tudi mi po besedah sv. Petra pokropljeni s Kristusovo Kervijo, to je očiščeni in

deležni njegove spravne daritve, to je, odrešenja in večnega zveličanja.

Po pridigi je bila slovesna pontifikalna sv. maša z azistenco. Naj bo vse v večjo čast in poveličanje Božje!
n — n.

Razgled po svetu.

Iz Sudana. (Konec.) Reva, pomanjkanje denarja, obleke in hrane vlada v Hartumu. (To je bilo že kmalo v začetku, ko se je Mahdi polastil tega mesta.) Razun tega se je vnel prepir med Mahdijevo stranko in priverženci drugih velikašev. En glavar se je bil celo javno uperl. Ko pa ste obe stranki druga drugi nasproti stali, spoznal je, da so mahdijevci številnejši in tudi bolj oboroženi kot njegovi. Zato se mu je zopet pokoril. Po kratkem posredovanji so sklenili mir, toda že nekoliko dni kasneje napadel je Mahdi po noči tega glavarja ter ga dal obesiti. Sploh so obešanja in umori v Hartumu na dnevnem redu. Kdor tobak kadi ali prodaja, kdor kupčuje, kdor ne izroči svojega denarja, kdor žito nakopičuje ali skriva — je obešen. S takim ravnanjem se dan na dan množi splošna nezadovoljnost; kaj pa da.

Sel je dejal: Če bi 500 mož turške ali egiptovske vojske brez Angležev prodiralo od Wadi-Halfe proti sovražni meji ter pokazalo, da se misli resno boriti z Mahdijem, pridružilo bi se jim prvi dan 300, drugi dan 1000 upornikov. Čez nekoliko dni pa bi jim pri nadaljevanem prodiranju v Nubijo pripadli celi rodovi in plemena, in predno bi prišli do Hartuma, nabralo bi se do 10.000 mož. Ravno tako bi se vsi mestni prebivalci, razun mahdija in nekoliko stotin fanatikov, radovoljno udali prihajajoči vojni. Že pred jednim letom je obljubil Abd-el-Kader paša (od mesca maja 1882 do marca 1883 generalni guverner sudanski), ako se mu dovoli 5000 mož egiptovske vojske in 20.000 funtov šterlingov, poskusiti Sudan zopet nazaj pridobiti. Dejal je, da bi imel v treh mescih vhod v Hartum. Toda iz političnih (?) vzrokov se je ta ponudba odvernila in pozabila.

Z denarjem se ne dá v Sudanu ničesar opraviti, t. j. odkupnina se ne sprejme. Vsakemu, kdor bi hotel z denarjem ali blagom v Hartum potovati, bodi si že kristjan ali moslim, prijatelj ali sovražnik, vzmó vse vmes stanujoči rodovi, kateri so pod strahovitim vladarstvom mahdistov popolnoma obožali in strašno revo terpé, še predno do Hartuma pride. Ravno tako bi bilo brezvspešno pričeti poganjanja zaradi izročitve jetnikov. Če bi tudi Mahdi to dovolil, veliko svetovalstvo, katero ga obdaja, bi gotovo kaj tacega ne dopustilo.

Tako je bil prejšnje leto Mahdi zadovoljen porderiti neki dober; veliki svet pa se je temu uperl, ter ga s studom zavernil. — Dvomit nad verodostojnostjo vseh teh poročil se zdaj več ne more. Egiptovska vlada in angleški upravnik sta precej splečala prineseni nakaznici. Prvi sel, kateri se je več tednov v Kairi mudil, vernil se je 5. junija nazaj v Berberijo. Razun znatnega darila za sebe, prejel je tudi večje vsote za jetnike. Za prejeti denar nakupil bode v Berberiji blaga, ter ga v derviša preoblečen spravil v Hartum. Ondi ga bode prodal in

iz tega splečal nakazano svoto. Razun tega je dobil sel tudi pisma za Slatina, Luptona in za misijonarje. Vsako tako pisemce je komaj štirikrat toliko, kot pisemska znamka. Večjih pisem si ni upal niti v Hartum nesti, niti od ondot prinesti. Pisemca, v katerih se nahajajo samo podatki o poslani svoti in prašanje o prejšnjih pošiljativah, je sel vžil v svojo obleko.

Poskusov, jetnike oprostiti, ni manjkalo. Te poskuse so povzročili vedno zasebniki; zlasti katoliški misijon se je v ta namen vedno trudil. Pridobil je celo posredovanje turškega sultana in velicega šerifa v Meki; toda brez vspéha, ker je dokazano, da bi se Mahdi, kateri meni, da je on pravi prerok in višji od sultana in velicega šerifa, nič ne zmenil za njihovo priporočilo. Tako posredovanje bi k večjemu utegnilo stanje in ravnanje z jetniki shujšati.

Še nevarnejši pa bi bilo oborožanje nove vojne ekspedicije za jetnike, ker bi tako oboroženje ne moglo ostati skrito velikašem v Hartumu. V najugodnejšem slučaju, t. j. če bi bila ekspedicija vspešna, ter bi proderla do Hartuma, postali bi žertve za zopetno pridobitev Sudana. Neizrečena zdvijanost mahdistov bi nikakor ne pripustila izročiti jetnikov, tudi če bi se s tem njihova lastna osoda nekoliko zboljšala. Oproščenje jetnikov se mora na vsak način prej zveršiti, nego se zopet na novo poskusi pridobitev Sudana.

Očitno je brez vsacega dvoma, da osvoboditev ni lahka stvar. Odstraniti je treba težave, katere razumi samo dober poznavatelj sudanskih razmér. Toda še so sredstva, da se z mirnim potom omogoči rešenje jetnikov. Na tem mestu govoriti o teh sredstvih se ne zdi primérno, ker bi to na vsak način vplivalo na Mahdija, kateri je po svojih priveržencih in ogleduhih natanko poučen o vseh dogodkih v Kairi; utegnilo bi se na ta način ravno nasprotno doseči, kot se želi. Če je pa egiptovski, ali bolje rečeno, angleški vladi, katere povelja so v Egiptu merodajna, res kaj na tem ležeče, da osvobodi Slatina, Luptona in druge nedolžne žertve angleške politike iz njihovega žalostnega stanja, bode se lahko gledé sredstev in potov sporazumela s poznavalci Sudana. —

Sramotno je za Evropo, — zlasti pa za Britanijo — da tako vlada stanje v Sudanu in se nihče zanj ne zmeni. Sramotno in nečastno je, da se brez vzroka propusti divjaštvu dežela, katera je bila zadnjih trideset let odperta trgovini in nekaki civilizaciji in omiki, ko bi bilo pri dobri volji lahko vso deželo zopet nazaj dobiti, ter celo versto izverstnih Evropejcev rešiti iz sramotnega jetništva. Lupton je Anglež, Neufeld Nemeč, Slatin Avstrijec, trije misijonarji in štiri nune so nekaj Avstrijanci, nekaj Italijani, tudi mnogo Gerkov biva v Hartumu; tedaj različne omikane države so zastopane med Mahdijevimi jetniki, in vendar se nihče ne gane, da bi jih osvobodil! Imajo pač doma več opraviti, širiti namreč brezverstvo in lažiliberalstvo. Pred dvajsetimi leti je osvobodila Britanija z znamenito Napier-ovo vojsko mnogo Evropejcev iz sužnjosti abesinskega kralja Teodora. Sedaj zdihujejo Evropejci že štiri do šest lét v jetništvu fanatičnega sovražnika, in ravno Anglija je žerstvovala Gordona, prisilila egiptovsko vlado popustiti Sudan in je s tem preprečila in zavernila osvoboditev jetnikov.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolehen duhoven za pomoč. — Da bi se bližnje volitve v deželni zbor zveršile v korist sv. veri in našemu narodu.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov je preteklo nedeljo, 16. t. m., prav priserčno veselico s petjem in šalo-igro „Zamujeni vlak“ napravilo občinstvu. Petje in igranje je v resnici pohvale vredno. Lahko so veseli vsi udje te družbe, ki se smejo ponašati s tako lepo novo hišo in s tako verlimi predstavami. Privoščili bi vsim ljubljanskim pomočnikom, da bi bili družniki tako izverstnega društva. Naj še opomnimo, da sestavlja je omenjeno igro gosp. podpredsednik Ant. Keržič, in menimo, da ravno za priliko njegovega godú so pridni rokodelci napravili predstavo. Bog živi pošteno rokodelstvo!

V Zagrebški nadškofiji je po letošnjem duhovskem imeniku: 347 župnij (fará), 303 župniki, 48 administratorjev, 101 duhovni pomočnik, 522 podružnic, 2900 podružnih vasi, čez 1,670.000 katoličanov, 673 zedinjenih grekov, 71.300 nezedinjenih grekov, 2.642 protestantov, 2.642 kalvinarjev, 7.530 judov. — Patrona nadškofije je B. M. D. v nebo vzeta, pa sv. Štefan in sv. Ladislav. Kardinal-nadškof presvitli g. Jožef Mihalović. Podružni škofje so pp. nn. gg.: Bosanski ali Dijakovski Jožef Juraj Strosmajer, Senjski in Modruški Juraj Posilović, Križki gerško-zedinjenega obreda Elija Hravilović; Belograško-Semendrijski Ivan ev. Pavlešić, posveč. škof, véliki prošt zagrebškega kapiteljna. Od vstanovljenja Zagrebške škofije ima Zagreb 71 škofov, Juraj Havlik in Jožef Mihalović sta kardinala nadškofa. Kanonikov je 19, in 9 kanonikatov je praznih, — častnih kanonikov 7, in 1 prostor je prazen.

Volitve.

Molitve je zdaj zelo potreba, da bi se volitve godile po Božji volji v prid sv. Cerkve in našega naroda; ne po človeških strastih. Torej: edinost: za vterjeno-katoliške može! Zelénc si že dlaní mane; ne cepite konservativnih glasov v škodo dobri stvari!

Liberalni štucar.

Mladič čez mestni šeta tlak,
Ponosno gleda v stolp na uro:
„Kedo li meni je enak?
Krasnejšo kdo ima „frizuro!“ —

„Kradi me: najnovejši kroj,
In „cvikarji“ sreberni, zali;
Kdo meril bode se z menoj?
Ste proti meni vsi le mali!“ —

„Klobuček moj je „kavalir“
Lepó na glavi se podaja;
Ko grem z „velociped“om v dir,
Vse gleda me in zad ostaja.“

„So čeveljčki na „špic“ in „biks“,
Obličje lahko v njih si gledam;
Pogreša me noben „žur-fiks“,
Med odličnjake rad se vsedam.“

„Od nog do glave „liberal“,
Molitev, cerkev, kaj me briga?
Veselje mi je godba, bal . . . .
Tam sučem se, da zor se vžiga.“

„To vedno klenkanje zvonov,
Ki vabi, „češ,“ ljudi v nebesa,
Me že jezí — od teh glasov
Bolé me glava in ušesa.“

„Podobe, križi na zidéh —
Štvari za naš vek nepotrebne!“
A glej, gizdav napihnjén méh —
Spotakne se, na tla telebne. —

In nos kervav in vmazan kroj
Plačilo je za „vero-niks-a“;
Pa nekaj še, — ker on nocoj
Ne bode vidil ne „žurfiksa.“

Radoslav.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Zabnica po č. g. Lor. Rožmanu 8 glđ. — S Police 22 glđ. 55 kr. — Po č. g. Uršularicah 26 glđ. 9 kr. — Marija Lunder 4 glđ. — Z Rovt nad Jesenicami 13 glđ. 10 kr. — Iz Preske 11 glđ. — Iz Banjaloke 16 glđ. — S Cola 37 glđ 55 kr. — Iz Grada 17 glđ. 70 kr. — Iz Hotederšice 4 glđ. 80 kr. — Iz Sostrega 28 glđ. 50 kr. — Iz Šmarjete zopet 2 glđ. — Iz Podbrezja 22 glđ. 85 kr. — Iz Zatičine 18 glđ. 82 kr.

Za dijaško mizo: Prečast. m. župnik Jan. Rozman 5 glđ. — Č. g. župnik Jak. Toncelj 2 glđ. — Čast. g. duhovni pastir Lor. Rožman 3 glđ. — Preč. g. kan. in dek. M. Skubic 5 glđ.

Za spominek † gosp. župnika Jož. Jeriča: Prečast. g. m. župnik Jan. Rozman 2 glđ.

Za sv. Detinstvo: G. Jan. Šebat 1 glđ.

Za varhe Božj. groba v Jeruzalemu: Zabnica po č. g. Lor. Rožmanu 4 glđ. 40 kr.

Opomba. Precejšno število starih Misalov (mašnih bukev) so gospodje že pred nekaj časom poslali za misijone. Ker pa imajo č. oo. Frančiškani drugačne Misale, zamorejo v Bosni taki misali le redkokrat kaj koristiti (le en par jih je bil sprejél pred nekaj časom eden redovnikov). V zaupnosti, da bodo dotični gospodje zadovoljni, smo torej te misale oddali v kn. šk. semenišče za gg. bogoslovce, ki se učijo maševati in jim bodo prav dobro služile te mašne bukve (le samo par smo jih še prideržali, ako bi jih želeli v kak misijon.) Prosimo toraj, če tudi pozneje, dotične gg. privoljenja za to djanje.

Vr.